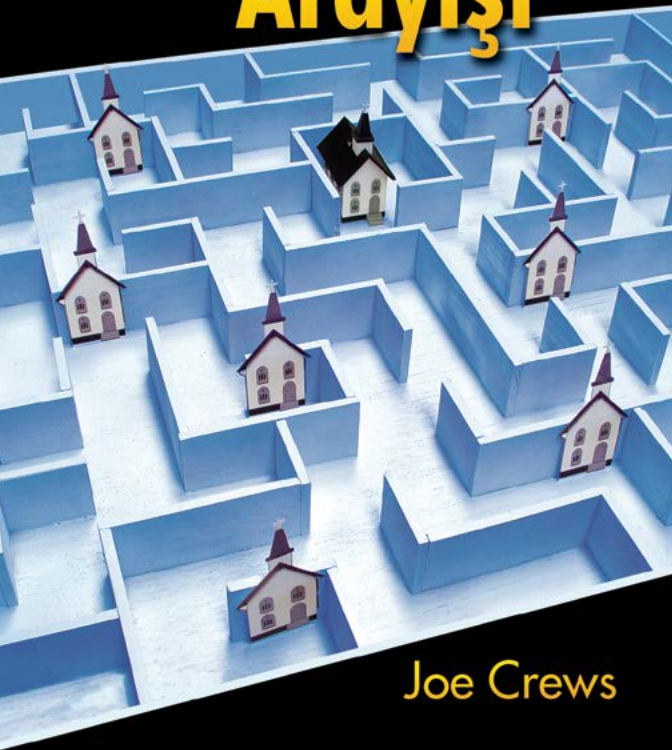

Doğru Kilise

Arayışı

Joe Crews

The Search for the True Church
Turkish translation

Telif hakkı © 2013, 2023
yazan Lu Ann Crews

Tüm hakları Saklıdır.

Yanınılayan:

Amazing Facts International

P.O. Box 1058

Roseville, CA

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com

Doğru Kilise Arayışı

yazan Joe Crews

İçindekiler

Arayış	2
Kadın Kiliseyi Sembolize Eder	5
Kilise'ye Yapılan Zulüm	8
Doğru Kilise'nin Üç İşareti	13
Dördüncü Bir Belirleyici Özellik	18
Birçok Kilise Kutsal Kitap Sınamasından Geçemiyor	26
Peygamberlik Ruhunun Özü	28
Peygamberler Neden Kilise'den Yok Oldu? . . .	34
Herhangi Bir Kilise Bu Dört Sınamayı Karşılıyor mu?	45

1. BÖLÜM

Arayış

Bugün dünyada doğru bir kilise var mı? Eğer varsa, bu nasıl anlaşılabilir?

Hakikati arayan modern insanın karşılaştığı tüm dinsel sorular arasında bu kesinlikle en zorlu ve aynı zamanda en sinir bozucu olanıdır. Her kesimden gelen çelişkili sesler cevabın kendilerinde olduğunu söylemektedir. Mezhepler, tarikatlar ve kültler, Kutsal Kitap'taki bazı metinlerin duygusal yorumlarına dayanan sert iddialarda bulunmaktalar.

Günümüzün ortalama bir Hıristiyan'ı bu abartılı övünmelerden öylesine etkilenmiştir ki, birçoğu herhangi bir "doğru kilisenin" gerçekten var olabileceği ihtimalini dahi göz ardı etmiştir. Diğerleri ise herhangi bir kilisenin hangi kriterlere göre test edilebileceğini ve diğerlerinden "daha doğru" olarak sınıflandırılabileceğini sorgulamıştır.

Hiçbir kilise, kendi mensupları günahsız olduğu için üstün gösterilemez.

İnsanlar insandır ve hepsi insan doğasının aynı zaaflarına tabidir. Yine de her Hıristiyan'ın bu zaafların üstesinden gelmek için Tanrı'nın aynı kudretli gücüne erişimi olduğu da doğrudur. Bu nedenle, bugün herhangi bir kilise mutlaka farklı kişisel kutsallaştırma seviyelerinde olan kişilerden oluşacaktır. Buğday ve dara yine de birbirine karışacaktır ve hiçbir kilise tamamen kusursuz insanlardan oluşmayacaktır.

Ancak soru hâlâ geçerliliğini korumaktadır: Kutsal Kitap'ın hakikat standartlarına en yakın olan kiliseyi tanımlamanın geçerli bir yolu var mıdır? Bazıları kurumun ayırt edici isminin onu doğru kurum olarak belirleyeceğini düşünmektedir. Açıkçası, bu doğru bir test olamaz, çünkü bir isim seçimi o kilisenin ruhsal doğası hakkında hiçbir şey ortaya koymayacaktır. Bu tür yüzeysel iddialar sadece gerçeği arayan zeki kişilerin cesaretini kırmaya yaramaktadır.

Tanrı'nın bugün dünyada özel bir kilisesi varsa, bunu kendi kutsal Sözü'nde açık ve net bir şekilde açıklayacağı herkes için aşikâr olmalıdır. Bu bilgi insan mantığına

hitap edecek bir dille ifade edilmeli ve belirsiz genellemelerden ya da imalardan daha fazlasını içermelidir.

Hayatınızda devrim yaratabileceğini çok iyi bilmeme rağmen, okumak üzere olduğunuz şey için herhangi bir iddiada bulunmak istemiyorum. Aşağıdaki bilgileri tarayarak ya da üstünkörü okumayın. Sizden sadece dua ederek ve açık bir zihinle okumanızı istiyorum. Sonra da Kutsal Yazılar ve kendi ruhsal inançlarınız temelinde değerlendirin. Eğer bu doğru ise, Kutsal Ruh bunu sevinçle kabul etmeniz için size rehberlik edecektir. Benim kişisel hissiyatım, bu deneyimi Tanrı'nın Sözü'nde yaşadığınız en heyecan verici macera olarak bulacağınız yönündedir.

Gerçeği arayışımız Vahiy'in on ikinci bölümüne odaklanacaktır. Kısıtlı zaman ve mekân kapsamlı bir çalışmaya izin vermemekle birlikte, iki prensibe öncelik verilecektir: doğruluk ve sadelik. Gerçek kilisenin sürükleyici öyküsünü şaşırtıcı doruk noktasına kadar takip ederken, on iki yüz yılı aşkın tarih sadece kısaca ele alınmalıdır. Kehanetin tarihsel kısmı için daha fazla

doğrulayıcı kanıt “*Yaratık, Ejderha ve Kadın*” başlıklı kitabımda sağlanmıştır.

2. BÖLÜM

Kadın Kiliseyi Sembolize Eder

Vahiy 12. Bölüm temel olarak güzel, güneşe sarınmış bir kadın ve onun soyundan gelenlerin öyküsünü anlatır. “Gökte olağanüstü bir belirti, güneşe sarınmış bir kadın görüldü. Ay ayaklarının altındaydı, başında on iki yıldızdan oluşan bir taç vardı” (Vahiy 12:1).

Burada Kutsal Kitap’taki en tanıdık sembollerden biriyle tanışıyoruz. Hem Eski hem de Yeni Ahit’te Tanrı, halkını bir kadın olarak tasvir eder. Damat sıfatıyla Tanrı kiliseyle evlidir. Pavlus Korintliler’e şöyle yazmıştır: “Sizler için tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. Çünkü sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih’e sunmak üzere nişanladım” (2.Korintliler 11:2).

Kutsal Kitap boyunca bu sembolizmin izlerini takip edebiliriz. Tanrı Eski Ahit’te şöyle demiştir: “Siyon kızını, o güzel, narin

kızı yok edeceğim” (Yeremya 6:2). Ve bir başka ayette, “... Ve Siyon’a, ‘Halkım sensin’ demen için ...” (Yeşaya 51:16). Kilise Siyon olarak adlandırılır ve Tanrı onu güzel bir kadına benzetir. Eski Ahit’te İsrail, Tanrı’yla evli olarak tasvir edilen seçilmiş bir halktı.

Yeni Ahit’te Tanrı’nın gerçek İsrail’i artık sadece bir ulus değil, Mesih’i Kurtarıcıları olarak kabul eden Yahudi ve Yahudi olmayanlardan oluşan bir kilisedir. Bu nedenle, Vahiy 12’deki kadın bize Mesih’in zamanındaki kilisenin resmini ve hikâyesini gösterir. Güneşe sarınma ifadesi muhteşem lütuf dolu Yeni Antlaşma’yı, on iki yıldız ise on iki elçiyi temsil etmektedir. Ayaklarının altındaki ay, gerçek Tanrı Kuzusu’nun huzurunda Eski Antlaşma’nın solan ihtişamını gösterir.

Heyecan verici kısım şimdi başlıyor! Efendimiz İsa’nın gerçek kilisesinin gelişmekte olan geleceğini göreceğiz. Sonraki ayetler çağlar boyunca gerçeğin seyrini çarpıcı bir şekilde tasvir etmektedir. Bizler o kadının BUGÜN nerede bulunabileceğini bilmek istiyoruz! Gerçek kilisenin günümüze

kadar geçirdiği değişimlerin izini sürerken kehanetin hiçbir adımını kaçırmayın!

İlk keşfettiğimiz şey, kadının bir bebeği doğurmak üzere olduğudur. “Kadın gebeydi. Doğum sancıları içinde kıvranıyor, feryat ediyordu. Ardından gökte başka bir belirti görüldü: Yedi başlı, on boynuzlu, kızıl renkli büyük bir ejderhaydı bu. Yedi başında yedi taç vardı. Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı. Sonra doğum yapmak üzere olan kadının önünde durdu; kadın doğurur doğurmaz ejderha çocuğu yutacaktı. Kadın bir oğul, bütün ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu. Çocuk hemen alınıp Tanrı’ya, Tanrı’nın tahtına götürüldü” (Vahiy 12:2-5).

Kaderinde bütün ulusları yönetmek olan ve göğe, cennete götürülen bu erkek çocuk kimdir? Bu tanıma yalnızca bir kişi uyabilir: İsa Mesih. Peki Mesih doğduğunda onu öldürmeye çalışan ejderha kimi temsil etmektedir? İki yaş ve altındaki tüm bebeklerin katledilmesi emrini veren Roma’nın temsilcisi olan Hirodes’ti. Normalde ejderha şeytanın sembolü olarak kullanılır, ancak bu olayda şeytan İsa’yı öldürmek için Roma gücüyle

o kadar yakın çalışıyordu ki, ejderha aynı zamanda Roma'yı da sembolize etmekteydi.

İsa Hirodes'in bu şeytanca kararnamesinden nasıl kurtuldu? Yusuf ve Meryem bir rüyada tehlike konusunda uyarıldılar ve bebekle birlikte Mısır'a kaçtılar. Daha sonra, zorbanın ölümünün ardından geri döndüler ve Nasıra kentine yerleştiler.

Şeytan İsa'yı öldürmek için yaptığı ilk planında başarısızlığa uğramış olsa da amacından vazgeçmedi. Tekrar tekrar İsa'nın canını almaya çalıştı ve sonunda O'nu işkence gördüğü, çarmıha gerildiği ve gömüldüğü o alaycı mahkemeye getirmeyi başardı. Ancak mezar Tanrı'nın Oğlu'nu içinde tutamadı ve İsa üçüncü gün mezardan dışarı çıkıverdi. Daha sonra gökteki Babası'nın yanına yükseldi.

3. BÖLÜM

Kilise'ye Yapılan Zulüm

İsa'ya doğrudan ulaşamayan ejderha (Roma) şimdi öfkesini Mesih'in takipçilerine, yani kiliseye yöneltmişti: "Ejderha yeryüzüne atıldığını görünce,

erkek çocuğu doğuran kadını kovalamaya [zulmetmeye] başladı” (Vahiy 12:13).

Bu sözler, havari dönemi kilisesine karşı başlatılan şiddet olaylarının dehşeti hakkında sadece küçük bir ipucu vermektedir. Neredeyse tüm ilk öğrenciler ve kilise önderleri inançları uğruna öldürüldü. Acımasız pagan imparatorlar spor arenalarını ve kolezyumları gerçek müjdeyi takip edenler için ölüm tiyatrolarına dönüştürdüler.

Kısa süre sonra pagan Roma, papalık Roma’sına boyun eğdi ve zulümler daha da büyük bir güçle devam etti. Papalık sistemine karşı tüm muhalefeti ortadan kaldırmayı amaçlayan korkunç engizisyonlar altında milyonlarca kişi öldü. Tarihçiler, Karanlık Çağlar boyunca elli milyondan fazla insanın Protestan inancı uğruna canını verdiğini tahmin etmektedir.

Ama şimdi kehanet taslağımızdaki trajik hikâyeyi takip edelim. Vahiy 12:14 bize zulmün baskısı doruğa ulaştığında gerçek kilisenin ne yaptığını anlatır: “Yılanın önünden çöle, üç buçuk yıl [bir vakit ve vakitler ve yarım vakit] besleneceği yere

uçup kaçabilmesi için kadına büyük kartal kanatları verildi.”

İnançlı Protestan sığınmacılar yok olmaktan kurtulmak için İsa'nın bildirdiği gerçek öğretiye tutunarak Alp dağlarına ve vadilerine kaçtılar. O şiddetli baskı yüzyılları boyunca inançlarından vazgeçmeyi reddeden Waldensler, Huguenotlar ve Albigensler'in kahramanlıkları hakkında başka bir Elçilerin İşleri kitabı daha yazılabilir. Tanrı onlar için savaştı ve bazen Roma'nın takip eden ordularının önü gizemli çığ ve kaya düşmeleriyle kesildi. Diğer zamanlarda ise dağlardaki akarsular, gerçeğe olan bağlılıklarını hayatlarıyla mühürleyen inançlı insanların kanlarıyla kırmızıya boyanmıştır. Vahiy kehaneti, hayatta kalmak için saklanan azınlık Hıristiyanları yok etmek için yapılan umutsuz girişimlerin sembolik bir resmini vermektedir: “Yılan ağzından, kadını selle süpürüp götürmek için onun ardından ırmak gibi su akıttı” (Vahiy 12:15).

Doğru kilise daha ne kadar çölde gözden uzak kalacaktı? Kehanet bunun “bir vakit, vakitler ve yarım vakit” olacağını bildirir. Oldukça gizemli! Söz konusu zaman

diliminin bu garip tanımıyla ne anlatılmak isteniyor? Bu dönem ne zaman sona erecekti? Yanıt 6. ayette bulunur: “Kadınsa çöle kaçtı. Orada bin iki yüz altmış gün beslenmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yeri vardı.”

Şimdi resim netleşmeye başlıyor. Bir ayet kadının çölde 1,260 gün kaldığını söylerken, diğer bir ayette “bir vakit, vakitler ve yarım vakit” boyunca orada kaldığı söylenir. Bu iki zaman dilimi birbirine eşittir. Bu da kehanet sembolizminde bir “vaktin” bir yıl, “vakitlerin” iki yıl ve “yarım vaktin” de yarım yıl olması demektir. Bir, iki ve yarımı topladığımızda üç buçuk yıl elde ederiz. Bu da Kutsal Kitap’taki ay başına 30 gün hesabıyla tam olarak 1,260 güne eşittir.

Burada dikkate alınması gereken bir kehanet yorumlama ilkesi daha vardır. Sembolik Kutsal Kitap kehanetinde bir gün her zaman bir yıl anlamına gelir. Bu prensibin anahtarını Hezekiel 4:6’da bulabilirsiniz: “... Sana ... her yıl için bir gün ayırdım.” Bu ilke başka bir yerde de şu sözlerle ifade edilir: “... kırk gün, her gün için bir yıldan kırk yıl ...” (Çölde Sayım 14:34).

Lütfen bunun sadece sembolik kehanet için geçerli olduğunu ve Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerine uygulanamayacağını unutmayın. Bir gün, bir yıl için sadece açık bir kehanet bağlamında kullanılır. Bu, kadını çölde saklandığı yerde tam 1,260 gerçek yıl boyunca tutmaktadır.

O halde varacağımız sonuç, doğru kilisenin 1,260 yıllık sürenin sonuna kadar dünyada ortaya çıkamayacağı olmalıdır. Tanrı'nın gerçek halkının başına böyle bir şey geldi mi? Papalık gücü, dinsel ve siyasal yetkisini kullanarak doğru öğretileri baskılamayı ne kadar sürdürdü?

Burada tarihin büyüleyici bir noktası var. MS 538 yılında İmparator Justinianus tarafından Roma kilisesine mutlak ruhanî üstünlük tanıyan bir kararname yürürlüğe girmiştir. Bu dinsel zorbalık yavaş yavaş sivil güçlerle birleşmeye başladı ve sonunda krallar yönetime geçmeden önce Papadan izin almak zorunda kaldılar. Bu otorite, Avrupa'nın Fransız Devrimi ile sarsıldığı 1798 yılına kadar yürürlükte kaldı. Baskı altındaki köy halkının ayrıcalıklı din adamlarına karşı başlattığı isyanın ardından Papa 1798'de esir

alınmış, Papalık mallarına el konulmuş ve Fransız Yönetimi artık Roma Piskoposu'nun herhangi bir görevde bulunmayacağına karar vermiştir. Papalığın zalim yönetimi, MS 538'de göreve başlamasından tam 1,260 yıl sonra sona ermiştir.

4. BÖLÜM

Doğru Kilise'nin Üç İşareti

Bu da bizi en önemli gözlemimize götürmektedir: DOĞRU KİLİSE 1798 YILI SONRASINA KADAR DÜNYADA ORTAYA ÇIKAMAMIŞTIR. Kilise 1,260 yılın sonunakadarsaklık kalacaktır ve bu "çöl" dönemi 1798'de sona erdi. Şimdi önümüzde doğru kiliseyi tanımlayan en şaşırtıcı işaretlerden biri bulunmaktadır. Bu işaret duygusal bir hissiyata ya da tek bir Kutsal Kitap metninin zorlama bir yorumuna dayanmaz. Çok sayıda tarihsel kayıtlarla doğrulanabilen belirli bir zaman dilimine ait kehanet niteliğindeki bir vahye dayanmaktadır. Papalık muhalefetinin önleyici güçleri ortadan kaldırılmadan kadın (kilise) ortaya çıkamazdı. Kehanette belirtilen bu olay 1798 yılında gerçekleşmiş

ve artık örtülü olan gerçek, kadının ihtişamlı geriye kalanı olarak ortaya çıkmak üzere bilinmezlikten çıkmaya başlamıştır.

Şimdi 1798 yılından sonra dünyanın karşısına çıkacak olan kadının asıl tanımına geliyoruz: “Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti” (Vahiy 12:17).

Bu metin Kutsal Kitap'ın genelinde bulunabilecek en önemli ifadelerden biridir. Hiçbir yerde, çağlar boyunca korunduğu şekliyle orijinal havari dönemi inancının son günlerdeki kalanlarının daha özlü bir tanımı yoktur. Bu, günümüz için gerçek kilisenin sözlü bir tanımıdır. Bu o kadar önemlidir ki, tam anlamını çıkarmak için her sözcüğü analiz edeceğiz. Eğer Kutsal Kitap'ta bir gerçek kilise keşfedilebilecekse, bu ayet onu ortaya çıkaracaktır.

“BUNUN ÜZERİNE EJDERHA...”
Bu ejderha da kim? Bu noktada hiçbir soru işareti olamaz. Vahiy 12:9'da ejderha, “Büyük ejderha –İblis ya da Şeytan denen,

bütün dünyayı saptıran o eski yılan” olarak adlandırılır.

“... ÖFKELENDİ ... “Bu ne anlama geliyor? Bu apaçık “sinirlendi” anlamına gelen bir sözcüktür. Basitçe şeytanın kızgın olduğu anlamına gelir. Peki kime öfkelenmişti? “KADINA ÖFKELENDİ ...” Bu kadın kimdi? Kadın, İsa’nın büyük, orijinal öğretilerini temsil eden gerçek havari kilisesidir, bunu zaten öğrenmiştik.

“KADININ SOYUNDAN GERİYE KALANLARLA ... SAVAŞMAYA GİTTİ.” Burada resme yeni bir sözcük eklenmiştir. Şeytan gerçek kiliseden geriye kalanlara karşı savaşacaktır. Geriye kalan nedir? Bir kumaş topunun son uç parçasıdır. Bu parça tıpkı kumaş topundan çıkan ilk parça gibidir, ama en uçta yer alır ve her zaman küçük bir parçadır.

Bu bize kadının geriye kalanı hakkında ne anlatıyor? Bu, en sonunda, ilk havari kilisesiyle aynı doktrinlere sahip olacak olan gerçek kilisenin son kısmıdır. Fakat şimdi okumaya devam edelim.

“... TANRI’NIN BUYRUKLARINI YERİNE GETİRİP ...” Burada hangi

buyruklardan söz ediliyor olabilir? Burada Tanrı'nın parmağıyla taş levhalar üzerine yazılmış olan büyük ahlâk yasası kastedilmektedir. On Emir Tanrı'nın karakterini yansıtır, O'nun tüm yarattığı varlıklar için iradesini ortaya koyar ve tüm ahlâkın ve gerçek tapınmanın temelini oluşturur.

Burada doğru kiliseyi tanımlayan ikinci ilginç bir işaretle karşı karşıyayız. Sadece 1798 yılından bir süre sonra ortaya çıkmakla kalmamalı, aynı zamanda Tanrı Sözü'nün yetkisine dayanarak, Tanrı'nın On Emir'inin TAMAMINI yerine getirmelidir.

Ancak şimdi bu olağanüstü ayetin incelenmesini tamamlayalım. "... İSA'YA TANIKLIKLARINI SÜRDÜRENLERLE ..." İşte gerçek geriye kalanların başka bir özelliği. Bu son zaman kilisesi 1798'den sonra ortaya çıkmakla ve On Emrin hepsini yerine getirmekle kalmayacak, aynı zamanda İsa'nın tanıklığını da sürdürecektir. Peki ama İsa'nın tanıklığı nedir? Bu pek alışık olmadığımız bir ifadedir ve anlamını ortaya çıkarmak için insan bilgeliğinden daha fazlasına ihtiyacımız olacaktır.

Kutsal Kitap'ın bu ifadeyi bizim için nasıl özel olarak tanımladığına dikkat edin. Eğer bu metin gerçekten bizim için mutlak gerçeğin merkezini içeriyorsa, Tanrı Sözü'nün bu metnin her bölümünü açıklığa kavuşturması gerekecektir. Bu tanım, Yuhanna'ya açıklamak üzere gökten gönderilen bir meleğin sözleriyle sağlanır. “Ona tapınmak üzere ayaklarına kapandım. Ama o, “Sakın yapma!” dedi. “Ben de senin ve İsa'ya tanıklığını sürdüren kardeşlerin gibi bir Tanrı kuluyum. Tanrı'ya tap! Çünkü İsa'ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür” (Vahiy 19:10).

İşte bu kadar! Artık İsa'ya tanıklığın PEYGAMBERLİK RUHUNUN ÖZÜ olduğunu hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyoruz. Ve bu, son zaman gerçek kilisesi için üçüncü büyük kimlik işaretidir!

Size bir şey sorayım: Kutsal Kitap'taki bu yalın ifadeler Tanrı Sözü'nde en çok aranan sırrı ortaya çıkarırken içinizde bir heyecan uyandı mı? Tanrı'nın günümüzdeki özel insanlarını ve onlara verilen özel mesajları tanımlamaya gitgide yaklaşıyoruz. Ve bunu Kutsal Kitap'a bu tanımlamayı yapması için izin vererek yapıyoruz. Bu üç kesin özellikten

tek bir tanesini bile uydurmuyoruz. Hiç kimse dürüst olarak bunların İsa Mesih'in son zaman kilisesine uygulanabilirliğine itiraz edemez. Geriye kalan kilise, Kutsal Kitap'taki bu üç kimlik etiketinin hepsine birden sahip olmalıdır:

1. 1798 YILINDAN SONRA ORTAYA ÇIKMALI
2. ON EMİR'İN HEPSİNİ TUTMALI
3. PEYGAMBERLİK RUHUNUN ÖZÜNE SAHİP OLMALI

Bazılarının şimdiden bu üçüncü işaret üzerinde kafa yorduklarını biliyorum. “Peygamberlik ruhunun özü”, “İsa'ya tanıklık” kadar anlaşılmaz bir şeydir. Fakat kaldığınız yerden okumaya devam edin, çok kısa bir süre sonra bu noktanın açıklamasına geçeceğiz.

5. BÖLÜM

Dördüncü Bir Belirleyici Özellik

Şu anda listeye dördüncü bir önemli tanımlama işareti eklemek istiyorum. Bu kilisenin tarihsel gerçeğin son

parçası olduğunu gördük. İsa geri dönmeden kısa bir süre önce Tanrı'nın son mesajını duyuracaktır. Aslında, Tanrı'nın zamanın sonunda dünya için herhangi bir özel nasihati ya da uyarısı varsa, bu mesaj kesinlikle son gün geriye kalan kilisesi aracılığıyla verecektir. Sanırım hepimiz bu çıkarımdaki mantığı görebiliyoruz.

Tanrı'nın gerçekten de böyle bir mesajı var mıdır ve bu mesaj Kutsal Kitap'ta açıkça belirtilmiş midir? İsa, kesin bir hakikatin duyurulmasının insanlık tarihinin sona ermesinden hemen önce olacağını işaret etmiştir. O'nun sözlerine kulak verin: "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir" (Matta 24:14).

Mesih'in gelişinin son işareti, "göksel egemenliğin bu Müjdesi"nin dünya çapında duyurulması olacaktır. Ondan sonra son gelecektir. Şimdi şu noktaya çok dikkat edin. Vahiyçi Yuhanna, görüşünde Mesih'in sözlerinin gerçekleştiğini gerçek anlamda görmüştür. Ve Yuhanna şöyle yazmıştır: "Bundan sonra göğün ortasında uçan başka

bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: ...” (Vahiy 14:6, 7).

Sonraki birkaç ayet, Müjde’nin bu son özel bildirisinin tam olarak nelerden oluşacağını açıklar. Hemen ardından Yuhanna şöyle der: “Sonra beyaz bir bulut gördüm. Bulutun üzerinde “insanoğluna benzer biri” oturuyordu. Başında altın bir taç, elinde keskin bir orak vardı. ... Bulutun üzerinde oturan, orağını yerin üzerine salladı, yerin ekini biçildi.” (Vahiy 14:14-16).

Fark ettiniz mi? Bu özel “müjde” mesajı yeryüzündeki her ulusa ulaşır ulaşmaz son gelecektir. İsa da aynı şeyi söylemişti: “Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir.”

Bu mesaj her ne olursa olsun, insan kulağının şimdiye kadar duyduğu en acil ve en merak uyandırıcı mesaj olmalıdır. Hem Yuhanna hem de İsa tanıklık etmektedir ki,

bu mesaj tamamlandığında Mesih'in ihtişamlı egemenliğini müjdeleyecektir.

Bu son uyarının ne içereceğini bilebilir miyiz? Yuhanna bunu o kadar basit bir şekilde dile getirmiştir ki, kimsenin kuşku duymasına gerek yoktur. “Yüksek sesle şöyle diyordu: ‘Tanrı’dan korkun! O’nu yüceltin! Çünkü O’nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!’” (Vahiy 14:7). Tanrı’nın bu son çağrısının bir bölümünün, O’nun yargılama saatinin zaten başladığını duyurmak olacağına dikkat edin. Bu durum, “Gelecek” değil, “GELDİ” ile ifade edilmiştir. Yeryüzündeki tüm uluslara böyle bir yargılama öncesi mesajın duyurulmasını beklemeli ve dinlemeliyiz.

İlk meleğin mesajının bir sonraki bölümü şudur: “Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!” (Vahiy 14:7). Bu size bir yerlerden tanıdık geliyor mu? Gelmeli, çünkü neredeyse kelimesi kelimesine Dördüncü Emir’den alıntıdır ve bu da Şabat’ın, sonun hemen öncesinde tüm dünyaya gitmesi gereken “müjde” bildirisinin bir parçası olacağını güçlü bir şekilde göstermektedir.

Sizi var eden Tanrı'ya nasıl tapınıyorsunuz? Tanrı bu sorunun yanıtını On Emir'in kalbine yazmıştır: “Çünkü ben, Efendiniz yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat Günü'nü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim” (Mısır'dan Çıkış 20:11).

Gerçek tapınma, Tanrı'nın yaratıcı gücünün ve yetkisinin tanınmasından kaynaklanır ve Şabat, Tanrı'nın her şeyin yaratıcısı olduğuna dair kendi belirlediği işarettir. Kutsal Kitap boyunca defalarca Tanrı, Kendisine tapınılmasını talep eder, ÇÜNKÜ her şeyi O yaratmıştır. “Efendimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygıyı, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın ...” (Vahiy 4:11).

Tanrı, yaratamayan ve kendisinin tanrı olduğunu iddia eden sahte tanrılara defalarca meydan okumuştur. “... ‘Yeri, göğü yaratmayan bu ilahlar, yerden de göğün altından da yok olacaklar.’ Gücüyle yeryüzünü yaratan, ... Efendiniz olan Tanrı benim.” (Yeremya 10:11, 12). “Çünkü gökleri yaratan Tanrı, dünyayı yaratıp biçimlendiren,

... Efendiniz –Tanrı O’dur– şöyle diyor: ‘Efendiniz benim, başkası yok’” (Yeşaya 45:18).

Şabat, tapınılacak tek Tanrı olarak O’nun egemen yetkisinin büyük bir hatırlatıcısı-işareti olarak Tanrı tarafından oluşturulmuştur. Yaratıcı, yedi günlük haftanın gelişigüzel döngüsünü, gerçek Şabat’ı işaretlemek için harekete geçirdi, böylece dünya kime ve ne zaman tapınacağını bilmek için hiçbir bahaneye sahip olmayacaktı. Bu nedenle, ilk meleğin mesajı insanları “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana” tapınmaya çağırıyordu ki bu da gerçek Şabat’ı tutmaya yönelik bir çağrıdır.

Yuhanna tarafından anlatılan ikinci ve üçüncü meleklerin mesajları da kısaca özetlenebilir: “... Babil yıkıldı! ... Bir kimse canavara ve heykeline taparsa, alnına ya da eline canavarın işaretini koydurursa, Tanrı gazabının kâsesinde saf olarak hazırlanmış Tanrı öfkесinin şarabından içecektir. ...” (Vahiy 14:8-10). Birçoklarının görüşünün aksine, canavarın mesajının bu sade ve çarpıcı vaazı Tanrı’nın egemenliğinin sonsuz müjdesine dâhildir. Canavarın işaretine karşı

uyarılar bile –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka– müjdelenecektir. İŞTE O ZAMAN SON GELECEKTİR!

Şimdi diğer üç özelliğe dördüncü bir özellik daha eklemeye hazırız. Son günlerin gerçek geriye kalan kilisesi, Tanrı tarafından dünya gezegeninin tüm sakinlerine O'nun son uyarı mesajını taşımak için kesinlikle kullanılacaktır. Bu mesaj (a) yargılama saatinin geldiğini, (b) gerçek Şabat tapınmasını, (c) ruhsal Babil'in çöküşünü ve (d) canavarın işaretini içerecektir.

Bu günümüzün gerçek kilisesine özgü şaşırtıcı özellikler dizisini tamamlamaktadır:

1. 1798 YILINDAN SONRA ORTAYA ÇIKMALI
2. ON EMİR'İN HEPSİNİ TUTMALI
3. PEYGAMBERLİK RUHUNUN ÖZÜNE SAHİP OLMALI
4. ÜÇ MELEĞİN MESAJINI (Vahiy 14)
DÜNYA ÇAPINDA VAAZ ETMELİ

Düşünebilen herhangi bir insan şu ana kadar keşfettiklerimize kayıtsız kalabilir mi? Şu anda elimizde dünyanın en olağanüstü ruhsal sırlarından birinin kilidini açacak anahtar bulunmakta. Tanrı tüm ipuçlarını Vahiy'in

bu tek, muazzam, kehanet niteliğindeki bölümünde yoğunlaştırmıştır. Tanımlama işaretlerine bakınız. Bu Tanrı'nın listesidir, benim değil. Ben sadece onları Tanrı'nın Kitabı'nın esinlenilmiş sayfalarından aldım. Bunlar bize bugünkü gerçek kilise hakkında ne anlatıyor?

Her şeyden önce, 1798'den önce ortaya çıkmış olamaz. Bu, dünyadaki büyük popüler Protestan kiliselerinin çoğunu devre dışı bırakmaktadır. Neredeyse hepsi 1798'den önce oluşmuştur. İkinci olarak, On Emir'in tamamını yerine getiren bir kilise olması gerekir. İlk bakışta bu, hangi kilisenin doğru olduğunu keşfetmek için çok zayıf bir kesin test gibi görünmektedir. Şüphesiz hepsi Tanrı'nın büyük ahlâk yasasına itaati öğretecek ve uygulayacaktır yoksa uygulamayacak mıdır? Gerçek şu ki, çağdaş mezheplerin çok azı On Emir'in tamamını yerine getirdiğini iddia etmektedir. Bunların çoğu, dördüncü emrin gerektirdiği yedinci gün Şabat'ına uymadıklarını açıkça itiraf etmektedir. Şabat yerine haftanın ilk gününü kutsal saymaktadırlar.

6. BÖLÜM

Birçok Kilise Kutsal Kitap Sınamasından Geçemiyor

Bu garip gelmiyor mu? Tanrı kendi eliyle şöyle yazmıştır: "... yedinci gün ... Efendiniz olan Tanrı'ya Şabat Günü olarak adanmıştır. O gün... hiçbir iş yapmayacaksınız." (Mısır'dan Çıkış 20:10). Tanrı'nın kutsadığı ve emrettiği gün konusunda hiç kimsenin kafası karışmamıştır. Tüm vaiz ve kiliseler cumartesi gününün haftanın yedinci günü olduğunu rahatlıkla kabul etmektedir. Yine de birçoğu Tanrı'nın yasakladığı Şabat günü açıkça iş yaparak her hafta Tanrı'nın emrini çiğnemektedir.

Yedinci gün Şabatı'nın ihlâl edilmesini telâfi etmek için, Tanrı'nın emrettiği günün yerine başka bir gün -haftanın ilk gününü- getirdiler.

Tanrı'nın büyük ahlâk yasasının böylesine kasıtlı bir şekilde manipüle edilmesini nasıl meşrulaştırıyorlar? Nasıl bakarsak bakalım durum hayret vericidir!

Birçok kilise On Emir'i Musa'nın törensel kuralları olarak bir kenara atmakta ve çarmıhta ortadan kaldırıldıklarını öğretmektedir! Diğerleri ise, ŞABAT DIŞINDAKİ tüm On Emir'in Yeni Ahit'e aktarıldığı görüşündedir. Her iki durumda da Tanrı'nın yaratıcı ve kurtarıcı gücünün özel işaretini içeren dördüncü emir reddedilmiş ve kutsallığına saygısızlık edilmiş olmaktadır.

Ancak az önce doğru kilisenin emirleri yerine getirmesiyle ayırt edileceğini keşfettik. Şunu bir kenara not edelim: Kutsal Kitap'ın açık öğretisine göre, yedinci gün Şabat'ının yanı sıra diğer dokuz emri de yerine getirmeyen hiçbir kilise kadının geriye kalanı olamaz. Birdenbire, ilk testi geçenlerin büyük çoğunluğunun ikinci testi geçemediğini görüyoruz.

Ama şimdi kehanetin üçüncü gereksinimine geçiyoruz. Son gün geriye kalan kilisenin içinde peygamberlik ruhunun özü bulunmalıdır. Bu ne anlama gelebilir? Şüphesiz bu, listemizdeki en önemli tanımlayıcı sancaktır. Bunun yalnızca kehaneti anlamak ve vaaz etmekten daha fazlasını içerdiğini keşfedeceğiz.

Son olarak, bu özel kilise yeryüzündeki tüm uluslara duyurduğu benzersiz mesajla ayırt edilecektir yani yargılama başlamıştır, yedinci gün Şabat'tır, Babil yıkılmıştır ve canavarın işaretine karşı yapılan uyarılar vardır.

Bu esinlenilmiş özelliklere uyabilecek herhangi bir modern kilise sistemi hakkında daha fazla şey söylemeden önce, hâlâ tam olarak açıklanmamış olan üç numaralı tanımlama noktasına geri dönelim.

7. BÖLÜM

Peygamberlik Ruhunun Özü

Yuhanna, Tanrı'nın esinlenmesiyle, kadından geriye kalanların "İsa'nın tanıklığına" sahip olacağını bildirmiştir. Bu ifade biraz belirsiz olduğu için, Yuhanna daha sonra çok arzu edilen bir açıklama yapmıştır. Basitçe şunları söylemiştir: "... Çünkü İsa'ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür" (Vahiy 19:10).

En azından doğru yönde ilerliyoruz, ama şimdi Yuhanna'nın "peygamberlik

ruhunun özü” ifadesiyle ne demek istediğini keşfetmeliyiz. Bu her ne ise, Tanrı katında yüksek bir yere sahiptir, çünkü Tanrı bunu bu son günlerde gerçek kilisesini tanımanın yollarından biri olarak belirler.

İfadenin tam bağlamını incelediğimizde resim netleşmeye başlar. Bir melek Yuhanna’ya görünür ve Yuhanna huşu ve hayranlık içinde yere kapanır. Vahiy yazarı şöyle der: “Ona tapınmak üzere ayaklarına kapandım. Ama o, “Sakın yapma!” dedi. “Ben de senin ve İsa’ya tanıklığını sürdüren kardeşlerin gibi bir Tanrı kuluyum. Tanrı’ya tap! Çünkü İsa’ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür” (Vahiy 19:10).

Bu ayette kimin İsa’nın tanıklığına ya da peygamberlik ruhunun özüne sahip olarak tanımlandığına lütfen dikkat edin. Sadece Yuhanna’nın “kardeşleri” bu ruha sahip olarak tanımlanmıştır. Şimdi Yuhanna’nın kardeşlerinin kim olduğuna dair daha fazla bilgi aramalıyız. Söz bizi yüzüstü bırakmaz. Vahiy 22:8, 9’da Yuhanna meleğin hikâyesini tekrarlar ve biraz daha ayrıntı ekler. “Bunları işiten ve gören ben Yuhanna’yım. İşitip gördüğümde bunları bana gösteren meleğe

tapmak için ayaklarına kapandım. Ama o bana, ‘Sakın yapma!’ dedi, ‘Ben senin, peygamber kardeşlerin ve bu kitabın sözlerine uyanlar gibi bir Tanrı kuluyum. Tanrı’ya tap!’” Yuhanna’nın kardeşleri peygamberlerdi ve peygamberlik ruhunun özüne sadece onların sahip olduğu söylenmektedir.

Birdenbire bütün bulmaca yerine oturur. Peygamberlik ruhunun özüne sahip olanlar sadece peygamberlerin kendileriydi. Eğer sadece kehaneti bilmek ve vaaz etmek “peygamberlik ruhunun özü” olarak adlandırılırdı, o zaman pek çok çağdaş öğretmen ve müjdecî buna uygun olabilirdi. Ancak Kutsal Kitap bunun gerçek bir kehanette bulunma yeteneği olduğunu son derece açık bir şekilde ortaya koyar. Başka bir deyişle, bu peygamberlik yani kehanette bulunma armağanıdır. Sadece peygamberler buna sahip olmuştur.

Bu gerçek, havari Pavlus tarafından da desteklenmektedir. “Mesih’le ilgili tanıklığımız (peygamberlik ruhunun özü) sizde pekiştiği gibi Mesih’te her bakımdan –her tür söz ve bilgi bakımından– zenginleştiniz. Şöyle ki, Efendimiz İsa Mesih’in görünmesini

beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz” (1. Korintliler 1:5-7).

Burada peygamberlik “ruhunun özü” yerine İsa’nın tanıklığı bir “armağan” olarak adlandırılmaktadır. Ve bu armağanın Kurtarıcımız’ın geri dönüşünde de etkin olacağı iması çok güçlüdür.

Pavlus’tan gelen bu esinle tekrar tanıdık bir yere geri dönüyoruz. “Peygamberlik armağanı” terimiyle ilgili bir sorunumuz yoktur. Yeni Ahit mektupları, peygamberlik armağanı da dâhil olmak üzere Ruh’un tüm armağanlarına atıflarla doludur. Pavlus Efes’teki kiliseye armağanların nasıl ve ne zaman verildiğini anlatmıştır: “Bunun için Kutsal Yazı şöyle der: ‘Yükseğe çıktı ve tutsakları peşine taktı, insanlara armağanlar verdi’” (Efesliler 4:8).

Bu konuda pek fazla yoruma ihtiyaç yoktur. İsa’nın göğe geri döndüğünde yeryüzündeki halkına bazı özel “armağanlar” ya da yetenekler bıraktığı bilinen bir gerçektir. Aslında bu yetenekler isimlendirilmiştir: “Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı” (Efesliler 4:11).

İsa kilisedeki belirli kişilere bu uygun ruhsal armağanları hangi nedenle vermiştir? “Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih’in bedenini geliştirmek üzere donatılsın” (Efesliler 4:12). Bunu inançlıları inşa etmek ve kiliseyi güçlendirmek için yapmıştır. Bu armağanlar Mesih’in bedenindeki önderleri olgunlaştırıp mükemmelleştirecek, onlar da üyeleri yetiştirmek için çalışacaklardı.

Bir sonraki ayet bu armağanlara kilisede tam olarak ne kadar süre ihtiyaç duyulacağını söyler. “Sonunda hepimiz inançta ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz” (Efesliler 4:13).

Eğer dil herhangi bir anlama sahipse, bu sözler bir fikri çok açık bir şekilde ifade eder. Mesih’in kilisesine verdiği tüm armağanlar zamanın sonuna kadar etkin olmaya devam edecekti. Kiliseyi mükemmelliğe ve Mesih’in endamının doluluğuna getirmek için onlara ihtiyaç duyulacaktı.

Bir sonraki açık soruyu sormaya cesaret edebilir miyiz? Bu armağanlar bugün nerededir? Eğer Efendimiz tarafından

zamanın sonuna kadar kutsallaştırma işlerini yapmaları amaçlandıysa, o zaman hepsinin çevremizdeki kiliselerde faaliyet gösteriyor olması gerekir. Şimdi öyle olup olmadıklarını sorgulayalım. Bugün çoğu kilisede öğretmenlere rastlıyor muyuz? Yanıtımız evet. Peki ya pastörler ve müjdeciler?

Neredeyse tüm mezhepler bunlara sahiptir. Elçiler hakkında ne söyleyebiliriz? Bu kelime, kelime anlamıyla “misyonerler” (“gönderilen kişi” anlamına gelen Yunanca bir kelimedenden gelir) anlamına geldiğinden, yine modern kiliselerin çoğunun bu özel armağana sahip olduğunu söyleyebiliriz.

Buraya kadar her şey güzel. Ancak bir sorumuz daha var, peki ya peygamberler? Çoğu dinsel çevreden bu soruya hazır bir yanıt yoktur. Neredeyse hiçbir kilise böyle bir şeyin kendi hizmetinin bir parçası olduğunu iddia etmez.

Ama neden? Diğer tüm armağanlar gerekliyse, neden peygamberler de gerekli olmasın? Erken dönem kilisesinde bu kesinlikle böyle sayılırdı. Aslında, Elçilerin İşleri kitabına göre, tüm ruhsal armağanlar çok belirgindi. “Antakya’daki

kilisede peygamberler ve öğretmenler vardı: Barnaba, Niger denilen Şimon, ..." (Elçilerin İşleri 13:1). Burada armağanlardan ikisinin, öğretmenlerin ve peygamberlerin Antakya'daki kilisenin bir parçası olduğuna dair kanıtımız vardır. Daha sonra Elçilerin İşleri 21:9'da "Bu adamın peygamberlik eden, evlenmemiş dört kızı vardı" diye okuruz. Bir aileden gelen bu dört kadının Ruh tarafından peygamber olarak görevlendirildiğine dikkat edin. Onlar peygamberlik ruhuna sahiptiler.

8. BÖLÜM

Peygamberler Neden Kilise'den Yok Oldu?

Tüm armağanların havariler çağında ve hemen sonrasında eşit şekilde faaliyet gösterdiği açıktır. Fakat neden peygamberlik armağanı Hıristiyanlık döneminden iki ya da üç yüz yıl sonra gözden kaybolmuş gibi görünmektedir? Çağlar boyunca diğer armağanlarla aynı şekilde kayıtlara sahip değiliz. Neden günümüz

kiliselerinde pastörler, öğretmenler vb. ile birlikte peygamberlere de rastlamıyoruz?

Şu anda milyonlarca Hıristiyan'ın yaptığı gibi bu sorudan kaçmaya cesaret edemeyiz. Tanrı'nın Sözü bu konuyla doğrudan yüzleşir ve bu süreçte hiçbir şekilde geri adım atmaz. Çoğu kilisenin neden bu armağanın yokluğunu görmezden gelmeye çalıştığını anlamak kolaydır, özellikle de eksikliğinin nedenini keşfettiğimizde.

Havariler sonrası dönem, peygamberlik ruhunun Tanrı'nın halkından ilk kez uzaklaştırıldığı dönem değildir. Gerçek şu ki, Tanrı o zamanlar kiliseyle, halkıyla her zaman ilgilendiği şekilde ilgileniyordu. Eski Antlaşma boyunca Tanrı onları iki tanrısal araçla -yasa ve peygamberler- ile yönlendirmiş ve bilgilendirmiştir. Peygamber Yeremya aracılığıyla Tanrı İsrail'e şöyle seslenmişti: "Size verdiğim yasa uyarınca yürümez, beni dinlemez, size defalarca gönderdiğim kullarım peygamberlerin sözlerine kulak vermezseniz, ki kulak vermiyorsunuz, bu tapınağa Şilo'dakine yaptığımın aynısını yapar, bu kenti bütün dünya ulusları arasında lanetlik ederim" (Yeremya 26:4-6).

YASA ve PEYGAMBERLER! Bu ikisi birlikte anılır. Sadece Kutsal Yazılar'ın yazılarına değil, aynı zamanda tanrısal rehberliğin iki aracına da atıfta bulunurlar. "Yasama uyun ve peygamberlerimi dinleyin" Tanrı'nın isteğiydi. Ve kutsal kayıtlar, eğer bu tanrısal araçlardan birini reddederlerse, Tanrı'nın diğerini de ortadan kaldıracacağını, zira aslında Tanrı'nın öncülüğünü reddettiklerini göstermektedir. İsrailoğulları birçok kez Tanrı'nın yasasından yüz çevirdiklerinde, peygamberlik sesinin de susturulduğunu gördüler.

Yeremya şöyle yazmıştı: "... Kutsal Yasa uygulanmaz oldu, peygamberlerine Efendi'den görüm gelmiyor artık" (Ağıtlar 2:9). Hezekiel de bunu şu şekilde ifade eder: "... Peygamberden görüm isteyecekler; kâhin Kutsal Yasa'yı öğretemeyecek, ileri gelenler öğüt veremeyecek" (Hezekiel 7:26). Bilge adam da aynı ilkeyi ortaya koymuştur: "Tanrısal esinden yoksun olan halk sınır tanımaz olur. Ne mutlu Kutsal Yasa'yı yerine getirene" (Süleyman'ın Özdeyişleri 29:18)!

Yasasına açıkça itaatsizlik edildiği zamanlarda, Tanrı peygamberleri sadece

uyarmak ve geri döndürmek için kullandı, tavsiye ya da rehberlik için değil. Yasadan uzaklaştıklarında, tanrısal yönlendirmeyi alabilecekleri diğer tek yolu da kaybettiklerini anladılar. Saul dininden saparken şöyle feryat etmişti: "... Tanrı da beni terk etti. Artık bana ne peygamberler aracılığıyla ne de düşlerle yanıt veriyor ..." (1. Samuel 28:15).

Hezekiel 20:3'te halk Tanrı'nın tavsiyesi için danışmaya geldiğinde bunun mükemmel bir örneğini görüyoruz. "İnsanoğlu, İsrail ileri gelenlerine de ki, 'Egemen Efendiniz şöyle diyor: Bana danışmaya mı geldiniz? Varlığım hakkı için diyor Egemen Efendiniz, bana danışmanıza izin vermeyeceğim.'" Efendimiz bu olayda onlara neden yanıt vermiyordu? 11-13. ayetler bunun yanıtını verir: "Uygulayan kişiye yaşam veren kurallarımı onlara verdim, ilkelerimi tanıttım. Kendilerini kutsal kılanın ben Efendi olan Tanrı olduğumu anlasınlar diye aramızda bir belirti olarak Şabat günlerimi de onlara verdim. Böyleyken İsrail halkı çölde bana başkaldırdı. Uygulayan kişiye yaşam veren kurallarımı izlemediler, ilkelerimi reddettiler. Şabat günlerimi de hiçe

saydılar. Bu yüzden çölde öfkemi üzerlerine yağdırıp onları yok edeceğimi söyledim.”

Tanrı'nın tanrısal bir yönlendirme yapmamış olmasının nedeninin, O'nun yasasını terk etmiş ve Şabat Günü'nü çiğnemiş olmaları olduğunu kesinlikle görebiliriz. Tanrı'nın hoşnutsuzluğunu özellikle kıskırtan dördüncü emrin ihlâl edilmesi idi.

Şimdi Yeni Ahit'teki peygamberler ve iki ya da üç yüzyıl sonra neden ortadan kayboldukları sorusuyla ilgilenmeye hazırız. Peygamberlik armağanının kiliseden kaybolmasıyla birlikte Tanrı'nın yasasına ne oldu? O erken dönemin tarihi, Şabat'ın pagan güneş günü lehine bir kenara bırakıldığını göstermektedir. Putperest güneş tapınmasıyla yapılan utanç verici bir uzlaşma, gerçek yedinci gün Şabatı'nın açıkça reddedilmesine yol açtı. Ve bu olduğunda, Tanrı, Kendi halkı kutsal yasasından döndüğünde daha önce her zaman yaptığı şeyi yaptı; peygamberlik ruhunun rehberliğini geri çekti. Peygamberler kilisede ortadan kayboldular.

Bu bizi heyecan verici ve zorlu bir soruyla yüz yüze getiriyor. Kilise yasayı geri getirdiğinde ve Şabat'ı tekrar uygulamaya

başladığında, Tanrı'nın kiliseye peygamberlik armağanını da geri getireceğine inanmamamız için bir neden var mı? Bu bizi Vahiy 12'deki o dinamik kehanete ve Tanrı'nın gerçek geriye kalanı tanımlamasına geri götürür. Şimdi ilk kez on yedinci ayetin tam anlamını görebiliyoruz: "Bunun üzerine ejderha kadına öfkeleni. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti."

Bunu anlıyor musunuz? Uzun zamandır ihmal edilen yasa ait olduğu yere, kiliseye geri döndü. Yasa ile el ele olan İsa'nın tanıklığı ise peygamberlik ruhudur. Bunu hayal edin! Yasa ve peygamberler Tanrı'nın gerçek havari kilisesinin son geriye kalan parçasında tekrar bir araya geliyorlar! Tüm armağanlar, dinden dönüşten önceki günlerde olduğu gibi yeniden etkinlik göstermektedir.

Hatırlayın ki bir geriye kalan, en sonda olması ve küçük bir parça olması dışında, aynen orijinali gibi olmalıdır. Bu olağanüstü kehanet, elçilerin inancının bir son zaman yenilenmesi olacağını ortaya koymaktadır. Aynı Şabat günü geri getirilecektir. Ruhun

aynı armağanları ortaya çıkacak ve tüm büyük havari öğretileri 1,260 yıllık papalık saptırmasının etkilerinden arındırılacaktır.

Geriye kalanlar olarak adlandırılan bir kilise 1798'den bir süre sonra sahneye çıkmalıdır. Bu kilise, İsa'nın yaratılış haftasında insan için yarattığı ve yeryüzünde uyduğu Şabat'ın aynısını tutarak birçok neslin temelini yeniden kuracaktır. Bu kilisede gerçek peygamberlik yani kehanet armağanı ortaya çıkacaktır. Olağandışı ruhsal bir bereket ve gücün mesh edilmesi altında, bu geriye kalan kilise Vahiy 14'ün özel son uyarı mesajını dünyadaki tüm ülkelere taşıyacaktır. Daha önce de keşfettiğimiz gibi, üç meleğin bu görkemli müjdesi şimdiki zaman yargılamasını, Şabat'ı, Babil'in düşüşünü ve canavar mesajını içermektedir.

Bu kilise Yuhanna tarafından şu sözlerle tekrar tanımlanır: "Bu da Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya inançlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir" (Vahiy 14:12). Buyrukları yerine getiren bu kutsalların yaptıkları her şeyi sadece İsa'ya inanarak yapma gücüne sahip olduklarını göz ardı etmeyin. Onları bulduğunuzda,

doğruluklarıyla övünmüyor ya da kendilerini kurtarmak için kendi doğru işlerine güvenmiyor olacaklardır. Her şeyden önce tapındıkları Kurtarıcı ile sevgi dolu, kişisel bir ilişkiye sahip olacaklardır. İtaatleri yalnızca Mesih'in verdiği ve yüklediği doğruluk esasına dayanacaktır. Buyrukları Tanrı'nın lütfunu kazanmak için değil, lütufla kurtuldukları için yerine getireceklerdir.

Şu anda muhtemelen var olan herhangi bir kilisenin Kutsal Kitap'ta belirtilen inanılmaz koşulları karşılayıp karşılayamayacağı konusunda heyecanlı bir merak içindedir. Birçok kişi doğru kilise olduğunu iddia etmektedir, ancak iddiaları Tanrı Sözü'nün gereksinimlerini karşılamamaktadır. Sadece Vahiy Kitabı'nda belirtilen dört özel işarete uyanlar dikkate alınmaya hak kazanabilir. Bugün dünyada Kutsal Kitap'taki tüm bu sınamaları karşılayan tek bir kilise bulabildiğimizi varsayalım. Bu kilisenin kusursuz üyelere sahip mükemmel bir kilise olmasını bekleyebilir miyiz? Aksine, diğer tüm insanlarla aynı kusurlara maruz kalan ortalama erkek ve kadınlardan oluşacağı kesindir. "Geriye kalan" kriterini

karşılama için nispeten küçük bir kilise olması gerekecektir. İsa yaşama götüren kapının dar, yolun da çetin olduğunu ve “bu yolu bulanların az” olduğunu söylemiştir (Matta 7:14). İsa şöyle de demiştir: “Nuh’un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu’nun günlerinde de öyle olacak” (Luka 17:26). Hiç kimse büyük sayılara, çoğunluğa güvenerek aldanmamalıdır. Kurtulanlar, büyük tufan sırasında gemiye alınan sekiz kişiyle kıyaslanabilecek kadar az olacaktır. Gerçek hiçbir zaman popüler olmamıştır ve nefsanî zevklerin ve materyalizmin son çağında daha da az rağbet görecektir. Geriye kalan kilise, hoşgörülü yaşam tarzlarıyla büyük, popüler kiliseler arasında bulunmayacaktır. İsa demiştir ki, “Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmihini yüklenip beni izlesin” (Matta 16:24).

Pavlus’un öğüdü şuydu: “İnançsızların arasından çıkıp ayrılın’ diyor Efendimiz” (2. Korintliler 6:17). Titus’a şöyle yazmıştır: “Çünkü Tanrı’nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru,

Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor. ... Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti” (Titus 2:11-14).

Bu ve buna benzer birçok ayet, son günlerin gerçek kilisesinin dünya açısından İsa’ya ve takipçilerine kendi zamanlarında nasıl bakıldıysa aynı şekilde bakılacağını göstermektedir. Geriye kalanlar sadece büyük orijinal kilisenin bir devamı olduğu için, çoğunluk tarafından hor görülecek, tuhaf sayılacak ve sonunda tıpkı erken dönem kilisesi gibi ölüme layık görülecektir. Vahiy Kitabı, son zamanlardaki “canavar” gücünün her bireye bir işaret dayatmaya yönelik şeytanca planını ifşa eder ve bu işareti almayanlar ölüme mahkûm edileceklerdir. Bu noktada tahmin edebileceğiniz gibi, bu canavar işarete direnenler “Tanrı’nın buyruklarını yerine getiren, İsa’ya inançlarını sürdürenler” olacaktır (Vahiy 14:12). Yani bu, geriye kalan kilisedir.

Tekrar vurgulamak gerekir ki, geriye kalan kiliseye ait olan herkes kesin olarak kurtulmuş olmayacaktır. Diğer tüm kiliseler

gibi bu kilise de İsa Mesih'le kurtarıcı bir ilişkiyi sürekli olarak sürdürmek zorunda olan sıradan insanlardan oluşmaktadır. Tüm mezhep ve tarikatlarda kurtulmuş ve kaybolmuş insanların olacağı kuşkusuz doğrudur. Her insan açıklanmış gerçeğe ve bildiklerine ne kadar itaat ettiğine bakılarak yargılanacaktır. Geriye kalan kilisenin üyeleri büyük bir ışığa sahip olacak ve buna göre yargılanacaklardır. Mesih'in doğruluğunun kurtarıcı faziletlerinden ziyade gerçek hakkındaki bilgilerine güvenen pek çok kişi sınavı geçemeyecektir. Bu nedenle "geriye kalan" kilisede bile birçok kişinin kaybolmuş olması son derece mümkündür. Bu kadar büyük bir ışığı olmayan diğer kimseler eğer İsa'yı tanıyıp açıklanmış olan tüm ışıkta yürürlerse Tanrı'ya kabul edileceklerdir.

Ancak bu gözlemlerimizi yaptıktan sonra, Tanrı'nın özel bir mesajı olan özel bir kilisesi olduğunu ve bu kilisenin de kadının "geriye kalanı" olarak tanımlandığını kabul etmeliyiz. Bu kilise, havariler dönemindeki kiliseyle aynı öğretilere sahip olarak, On Emir'in tamamını (Şabat dâhil) yerine getirerek, peygamberlik armağanına sahip

olarak ve Vahiy 14'ü tüm dünyaya duyurarak dünyanın sonuna doğru ortaya çıkacaktır.

9. BÖLÜM

Herhangi Bir Kilise Bu Dört Sınamayı Karşılıyor mu?

Şu anda dünyada bu Kutsal Kitap metinlerinin tüm gerekliliklerini karşılayan böyle bir kilise var mı? Tanrı bizi merakta bırakmaz. Kutsal Kitap'ta işaretleri o kadar belirgin, açık ve basit yapmıştır ki, herkes neye bakacağını bilebilir. Dört büyük ayırt edici işareti yüzlerce kafa karıştırmacı kilise ismi ve kurumuyla eşleştirmek zor mudur? Hiç de değil.

Bu kiliselerden kaç tanesi 1798'den sonra ortaya çıkmıştır? Küçük bir azınlık. Peki bu azınlığın kaç Şabat da dâhil olmak üzere On Emir'in tamamına uyuyor? Çok azı. Bunlar bir elin parmaklarını geçmez. Bu azınlığın kaç peygamberlik ruhuna sahiptir? Ve son olarak, kaç kişi Vahiy 14'teki üç meleğin mesajını dünyanın tüm ülkelerinde ve dillerinde duyuruyor?

İster inanın ister inanmayın, eleme ve ayıklama bizi sadece bir kiliseye getirmiştir. Bu noktada, Tanrı'nın asla var olmayacak, olanaksız, karışık bir kiliseyi tarif edip etmediğini merak etmenizi sağlamak dürüstçe olmayacaktır. Şu anda var olan tüm kilise sistemleri arasında, Kutsal Kitap'ın geriye kalan kriterlerini tam olarak karşılayan sadece bir tane kilise vardır.

Bu sonuca, belirli bir kiliseye karşı herhangi bir düşmanlığımız olduğu için değil, tarihsel gerçeklere dayanarak varmalıyız. Vahiy 12'nin ilham edilmiş kaydı mevcut herhangi bir kiliseye karşı duygusal bir önyargı içermez. En ilgisiz kişi bile kehanet resminin tamamını inceledikten sonra aynı sonuca varmak zorunda kalacaktır. Burada övünmeye ya da gurura yer bırakılmamıştır. Bu sır herhangi bir insan tarafından değil, Tanrı Sözü tarafından açıklanmıştır.

Kilisenin adını koyarken, biraz korkuyla hareket etmeliyiz. Önümüzdeki inkâr edilemez kanıtlara rağmen bizi mezhepçilik yapmakla suçlamaya hazır birkaç kişi her zaman olacaktır. Diğerleri ise kişisel

önyargıları nedeniyle bu görkemli hakikati görmezden gelecektir.

Gerçek geriye kalanların peygamberlik tanımını yerine getiren tek kilise Yedinci Gün Adventist Kilisesi'dir. 1844 yılı civarında ortaya çıkan bu hareket, Karanlık Çağlar boyunca kaybolmuş ya da çarpıtılmış olan gerçeği restore etmek için öngörülen tasarımı başlatmıştır. Mesih'in ve erken dönem kilisesinin orijinal doktrinleri birbiri ardına eski parlaklıklarına ve güzelliklerine geri döndürüldü. Yasa'nın ve Şabat Günü'nün yetkisi yeniden tesis edilirken, Tanrı tam olarak yapmaya söz verdiği şeyi yaptı: Geriye kalan kiliseye peygamberliğin güzel ruhunu geri verdi. Bu armağan Bayan Ellen G. White'in yaşamı ve öğretileri aracılığıyla ortaya çıktı. Sadece bir ilkokul eğitimi almış olan bu genç kadın, altmış yıldan uzun bir süreye yayılan özel vahiyler aldı. Onun ilham dolu kaleminden yetmişten fazla kitap çıktı ve bunların birçoğu en yüksek seküler eleştirmenler tarafından biçim ve içerik açısından benzersiz olmakla övüldü.

Peygamberlik armağanı yeni harekete ivme kazandırmak için güçlü bir şekilde hizmet etse de Kutsal Yazılar'ın üstün otoritesine sadece "daha az ışık" olma niteliğini taşıyordu. Kutsal Kitap'ın "ruhları sınaama" kuralıyla uyumlu olarak, her belirtinin Tanrı Sözü tarafından sınanması gerekiyordu. "Tanrı'nın öğretisine ve bildirisine dönmek gerek! Böyle düşünmezlerse, onlar için hiç şafak sökmeyecek" (Yeşaya 8:20). Yazıları her açıdan Kutsal Kitap'a uygun olmasaydı, sahte oldukları gerekçesiyle reddedilirlerdi, ama Kutsal Yazılar'la mükemmel bir uyum içinde oldular. Onun yazıları hiçbir şekilde Kutsal Yazılar'ın kutsal kanonunun bir parçası olarak görülmemiştir. Yazmış olduğu metinler aynı Ruh tarafından esinlenmiş olsa da Kutsal Yazılar'a ne bir şey ekler ne de ondan bir şey eksiltir, ama bir büyüteç gibi Söz'ün güzelliğini ve gerçeğini ortaya çıkarır.

Belki de en büyük mucize, Tanrı'nın sağlayışıyla, ortaya çıkan geriye kalan kilisenin, İsa ve Yuhanna tarafından son mesaj olarak belirtilen Vahiy 14'teki aynı doktrinleri kendi öğretisinin kalbi olarak nasıl belirlediğidir. Ama başka bir mucize

daha vardır! 1860'ta sadece birkaç yüz üyesi olan bu bebek kilise nasıl olur da popüler olmayan mesajıyla dünyanın her ülkesine ulaşabilir ve müjde verebilir? Ne var ki, olan tam da budur! Yedinci Gün Adventistleri'nin çalışmaları dünya nüfusunun neredeyse yüzde 100'ünü temsil eden ülkelerde kurulmuştur. Ve yargılama, Şabat ve canavar mesajı da dâhil olmak üzere Vahiy 14'ün bu eşsiz doktrinlerinin her birine bu milletler tanıklık etmektedir.

Kiliselerin arasında birinci tanımlamayı karşılayanlar olduğu gibi, ikinci tanımlamayı karşılayanlar da vardır; ancak tek bir gerçek vardır ki, o da sadece bir kilisenin dört tanımlamaya da mükemmel bir şekilde uyduğudur. Tanrı, insan aklına hitap eden bir sadelik ve mantıkla, bize tüm gerçeğe rehberlik etme vaadini yerine getirmiştir. Bir sonraki adım bize kalmış olmalıdır. Bize yol gösteren ikna edici sonuçlarla ilgili ne yapacağız?

Hiç kimse bu tür bir gerçek karşısında karar vermekten kaçınamaz. Kabul etmeye ya da reddetmeye karar verebiliriz. İtaat etmeyi ya da itaatsizlik etmeyi seçebiliriz.

Ancak kesin olan bir şey var ki, hangi kararı verirseniz verin bir daha asla eskisi gibi olamazsınız. İnanç, onu görmezden gelmeye veya kovmaya çalıştığımızda bile bizimle kalmanın bir yolunu bulur. Gerçek kilise hakkında öğrendiğiniz şeyleri asla unutamazsınız. Artık Kutsal Kitap'ın tamamında en çok aranan sırra sahipsiniz.

Sadece sizi düşünsel olarak ikna ettiği için onu kabul etmeye karar verme konusunda sizi uyarmak isterim. Hiç kimse ruhsal olarak İsa ile bir ilişki içine çekilmedikçe Mesih'in bedeni olan kiliseye katılmamalıdır.

Gerçek geriye kalanlarla ilgili olağanüstü kehanetin arkasında, Tanrı Kuzusu'nun sizin yerinize çarmıhta can verdiğini görmeyi istiyorum. Günah yüzünden orada asılı duruyor- çünkü birileri O'nu yeterince sevmeyi ve O'na itaat etmedi. "Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" (Yuhanna 14:15).

Günahımız yüzünden diz çökmedikçe, yüreğimiz parçalanmadıkça ve O'nu Efendimiz ve Kurtarıcımız olarak kabul etmedikçe O'na itaat edemeyiz. O'na duyulan sevgi, Sözü'nü yerine getirmek için

hem motive eder hem de güç verir. Eğer O'nu henüz kabul etmediyseniz, ilk kararınız bu olsun. Sonra da bu yeni sevgi ilişkisinin gücüyle, geriye kalan gerçek kilisenin bir üyesi olarak hizmet etmek üzere O'nu takip edin.

*Aileyle geçirilen zaman...
Tanrı ile geçirilen zamandır*

Şabat'ı tutmanın hayatınızı ve hatta sağlığını nasıl iyileştirebileceğini görün ve Tanrı'nın kutsal gününün geleceğini bilmenin sizin için neden önemli olduğunu keşfedin!

*Daha fazla bilgi edinmek için
AFBookstore.com
websitesini ziyaret ediniz.*

AmazingBibleStudies.com
adresindeki ÜCRETSİZ
Kutsal Kitap Çalışması
kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058
Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org
www.AmazingFactsTürkiye.com